

Els nauris

Vagava com un mirall que, tot sol,
flota damunt de valls i senyalades,
quan, tot d'una, veig veure un gran atol,
una tort de flors darrades;
Devora el llac, sota i orient,
voleiant i dansant pel vent jemat.

Ben acostades, com els atels lluen
i papellegen en la lúctia via,
en una natura sense fi i aïen
l'estonejant el bord d'una badia.

Ben veig veure'n d'un sol agnau deu mil
de caparrosses ben altes en ball sentat.

Prop, les oes dansaven, meï, dels dos,
el ball de flors venia en alogia,
quin poeta no hauria estat jaïd,
a tan joventut companyia?

Vay mirar - i veniran - no pensant pas
que un tal tresor em procurés el cas.
tremor

Perquè ara quan, en món repòs, sovint
joc picisós, p. Desencantat,
~~els lluen en l'esguard que a~~
lluen sobre i agnau girat endins
que a benaurança de la soledat.

Lluvars mon cor i emplena de gaudança,
i amb els nauris dansa.